

Ar jau girdėjote Tamsos mokyklos legendą? Vienas berniukas sakė, kad apie ją žino viską: Kvintenas.

Jis dievagojosi, kad, Varnų kaime praūžus Didžiajai audrai, kitą dieną jo vidury išdygo pastatas. Jis stovėjo ežero saloje, kur anksčiau plytėjo kukurūzų laukas.

Statinys atsirado iš niekur ir, pasak Kvinteno, netrukus pradingo. Bet daugiau niekas jo neprisiminė, išskyrus Kvinteną. Bent jau jis kelis mėnesius taip kalbėjo.

Kvintenas pastatą vadino Tamsos mokykla. Ji buvo pavojinga visiems Varnų kaimo vaikams, kuriuos nuvedė į mokyklą ir paliko direktorės Koletės Zvart raganystėms. Ji buvo ne vienintelė ragana. Prisidėjo ir jos brolis Bertas kartu su keliomis kitomis raganomis.

Kai visiems vaikams pavyko ištrūkti, mokykla stebuklingai pradingo. Bet Kvintenas sakė, kad Varnų kaimo vaikai jau nebebuvo tokie, kokie buvę. Visi vienaip ar kitaip pasikeitė, ir ne tik jie. Po nutikimo viskas buvo kitaip.

Pasak Kvinteno, po tų įvykių kaimą apgaubė juodoji magija, ir tebuvo laiko klausimas, kada įvyks kita tragedija. Kodėl daugiau niekas kaime to neprisiminė? Nes jų atmintis buvo ištrinta. Prisiminė tik Kvintenas.

Bet niekas juo netikėjo. Kiti jo pasakojimą vadino Tamsos mokyklos legenda.

Kai Kvintenas pradėjo pasakoti savo fantastiškas istorijas, visi Varnų kaimo vaikai juokėsi iš jo. Jį vadino fantazuotoju ir kvailiu, sakė, kad galėtų apie tai parašyti knygą, nes pasakojimas buvo visiškai neįtikimas. Istoriją laikė paika. Kvaila. Absurdiška. Jei kas nors ir tikėjo, jo vis tiek negynė.

Kvintenas vapėjo vis nerišliau. Jo pasakojimai kiekvieną dieną darėsi vis baisnesni. Berniukas sakė, kad Koletė Zvart įsigavo į jį. Kad išgyveno pasinaudojusi jo kūnu. Kad norėjo būti nemirtinga ir dėl to būtų padariusi bet ką.

Suaugusieji prašė jo liautis kalbėjus nesąmones. Vaikai jo vengė. O Kvintenas tapo vis vienišesnis. Užsidarė namuose, nustojo lankyti mokyklą, nė nebevažiuodavo dviračiu į parduotuves ko nors nusipirkti.

Net artimiausi draugai atvirai jo nepalaikė. Geriausia draugė jį apleido; kiti atsukdavo jam nugaras, kai tik berniukas priartėdavo.

Jo tėtis Frederikas nusiuntė Kvintoną pas gydytoją. Pas psichiatrą.

Niekas nepadėjo. Kvintenas laikėsi įsikandęs savo pasakojimo.

– Vieną dieną Koletė perims valdžią, o tada visas Varnų kaimas bus pasmerktas, – per vieną jų susitikimą pasakė Kvintenas. – Netikite manim? Na, jei kada nors prie to prieisim, neturėsite pasirinkimo, teks pripažinti, kad aš buvau teisus.

Iki pat tos dienos, kai išsikraustė, Kvintenas dievagojosi, kad jo istorija buvo tiesa ir kad vieną dieną tai įrodys visam pasauliui. Bet dabar – nuo Didžiosios audros praėjus lygiai metams – ta diena dar neatėjo. Ir niekas netikėjo, kad kada nors ateis.

Kvintenas su tėvu iš Varnų kaimo iškeliaavo vidury nakties, per kitą Didžiąją audrą. Niekas nematė, kaip jie išvažiavo, bet kitą rytą Varnų kaimo gyventojai atsibudę pamatė, kad Frederiko ir Kvinteno namas stovi tuščias. Durys buvo atlapotos; baldų nebebuvo. Namas stovėjo apleistas. Ničniekas nežinojo, kas jiems nutiko. Keli gyventojai net manė, kad juos pagrobė.

Kaimas ieškojo jų kelias dienas. Dar ilgas savaites žmonės spėliojo, kas jiems galėjo nutikti. Galiausiai Varnų kaimo meras neri-maujančius kaimynus patikino, kad Frederikas ir Kvintenas sveiki ir gyvi, tiesiog persikraustė į kaimą kitame šalies gale.

– Taip padarė Kvinteno labui, – sakė meras. – Berniukas neįstengė čia gyventi. Tai išeis tik į gera.

Tai šiek tiek nuramino žmones. Varnų kaimo gyventojai gyveno toliau, lyg Kvinteno ir jo tėčio niekada nė nebūtų buvę. Bet daug kas dažnai juos prisimindavo, o viena mergaitė negalėjo atsikratyti kaltės jausmo, kad apleido savo draugą.

Namas tris mėnesius stovėjo tuščias.

Šiandien vėl pranašauja audrą. Gyventojai jau vadina ją Didžiąja audra...

I

SKYRIUS

Kitą rytą po dar vienos Didžiosios audros apleisto namo, stovinčio vidury Varnų kaimo, priekinės durys atlapotos. Įvažyje šalia didelio balto furgono stovi krovininis furgonas. Tai pirmasis per kelis mėnesius čia įvykęs pokytis.

Kai kuriems gyventojams tai atrodo keista, nes niekas negirdėjo, kad ketintų atvykti nauja šeima. Nežinojo ir kaimynai už gatvės, dabar jie stebėdamiesi žiūri, kaip iš furgono skubiai kraunami baldai. Tvirti vyrai neša juos vidun, kelios moterys seka nešdamos dideles dėžes.

Kvintenui su tėčiu prieš tris mėnesius paskubomis išsikrausčius, namo niekas nelankė. Neužsuko nė gyva dvasia, net nekilnojamojo turto agentas. Bent jau niekas nieko negirdėjo.

– Keista, – suniurna Bramas, kaimyniniame name gyvenančios šeimos tėvas. – Elena, ar kada ką matei?

– Nė karto, – stebėdamasi atsako žmona, – bet Varnų kaime pasitaikė ir keistesnių įvykių, jei tikėtum Kvinteno istorijomis.

– Vis dar stebiuosi, kad Frederikas tiesiog taip išsivežė sūnų. – Bramas palinguoja galvą. – Vis dar nesuprantu, kaip jie galėjo vidury nakties išsivežti visą turtą nė šuniui nesulojus. Kai ryte atsibudome, namas jau buvo visiškai apleistas. Kaip tai įmanoma?

– Ką dar tas vargšas vyras galėjo padaryti? – atsako Elena, dar neseniai mokytojavusi vienintelėje Varnų kaimo mokykloje. – Kol tas berniukas paistė apie raganas ir Tamsos mokyklą ar ką ten, jis negalėjo pradėti gyti. Psichiatras ne kartą įspėjo Frederiką apie nestabilią Kvinteno būseną. Ne, taip jiems iš tiesų tik geriau – persikraustę neabejotinai rado daugiau ramybės.

– Arba Kvintenui tik dar labiau pablogėjo. Elena, tam berniukui reikėjo jo draugų. Nors nepaneigsi, kad visi vaikai tiesiog juokėsi iš jo.

– Bramai, po Didžiosios audros nematei Kvinteno savo akimis, – Elena atsidūsta. – Jis buvo nesavas. Patikėk manim, jis nebeturi draugų, išskyrus Meikę. Nors ji taip pat juo netikėjo, tačiau bent jau bandė jį pasiekti. Tik jau buvo gerokai per vėlu ir ne ką buvo galima padaryti. Niekas nebegalėjo jam padėti.

– Tai tebemanai, kad berniukui pasimaišė protas?

– O kas dar galėjo būti? Nejau bent kartą patikėjai, kad Kvintenas sakė tiesą? – stebisi Elena. – Nagi. Iš niekur nieko atsiradęs pastatas – juk tuo netikėjai, tiesa? Žinai, gyvename ne kokiame pasakų kaimelyje. Ir ne kokiame Hogvartse.

– Jis buvo nuoširdžiai įsitikinęs, kad sako tiesą.

– Fantazuotojai tokie jau yra. Bramai, Kvintenas man patiko, pats žinai, bet turi pripažinti, kad jis elgėsi labai keistai. Visada šiek tiek skyrėsi nuo kitų vaikų, bet kai pradėjo kalbėti apie

Tamsos mokyklą, visiškai nutrūko nuo grandinės. Mokykloje mirtinai gąsdino mažesnius vaikus.

– Vargšas berniukas, – Bramas atsidūsta. – Ir vargšas Frederikas. Tik įsivaizduok... jei tavo pačios vaikas...

Elena be žodžių užtraukia užuolaidas, kad jiems nereikėtų žiūrėti, kaip darbininkai neša baldus. Nenorėjo vyrui to sakyti, bet, nors Kvintenas savo pašėlusiais pasakojimas gąsdino ir ją, baisiai jo pasiilgo. Frederikas ir jo sūnus buvo geri žmonės, nenusipelnė tokio likimo, ypač netikėtai mirus Kvinteno mamai. „Kai kuriems žmonėms labai nesiseka“, – pagalvoja ji.

Yra ir dar kai kas, apie ką ji nenori užsiminti savo vyrui. Tikroji priežastis, kodėl pati nebemoko Varnų kaimo mokykloje.

Ji nuolat sapnuoja, kaip guli ant stalo dideliame, baltame kambaryje prie kažkokio aparato.

Viename sapne ji atsibunda tame kambaryje, aparatui keistai dūzgiant. Kitame atsibunda miegamajame, kuriame stovi kelios lovos, jose pamato kitus mokytojus. Trečiame sapne ji stovi baltoje šiuolaikiškoje klasėje priešais grupę vaikų, kurie spokso į ją išpūtę akis.

Sapnai atrodo tikroviški, lyg būtų išties juos patyrusi, bet ir ne tokie tikri, kad galėtų pavadinti prisiminimais. Tarsi žiūrėjo per atstumą ir matė, kaip tai vyksta kažkam kitam.

Elena atsisuka į kambarį įėjus jų dukrai Elizabetai, paskui ją atseka dvylikametė sesuo Meikė. Mergaitės tokios panašios, kad būtų galima palaikyti dvynėmis. Jas skiria tik šešiolika mėnesių, yra panašaus ūgio. Nuolatos kivirčijasi, bet visada žaismingai.

Elenai per nugarą nueina pagaugai. Jei Kvintenas pasakojo tiesą, jos vaikus taip pat buvo pagrobusi Koletė Zvart ir pernai jiems kažkas nutiko. Tada Elena taip pat būtų buvusi tos moky-

klos auka, pagrobta direktorės. Kvintenas taip ir sakė, kai vieną rytą paskambino jiems į duris ir maldavo juo patikėti.

– Niekas manęs nesiklauso, – kalbėjo jis. – Niekas, net mano paties tėtis. Žinau, kad praicityje prisigalvodavau daug istorijų, bet prisiekiu, jog tai tikrai įvyko. Tik negaliu įrodyti. Ir jie sugriš, Elena. Tai tik pradžia.

Tą dieną Meikė viską girdėjo. Įėjusi į svetainę ji pažiūrėjo į Kvinteną ir pasakė, kad juo tiki. Berniukas nustebęs į ją pažiūrėjo ir apsipylė ašaromis.

– Pagaliau, – tarė jis.

Bet tai, kad Meikė tikėjo jo žodžiais, nieko nepakeitė. Negalėjo jam niekuo padėti. Kvintenas elgėsi vis prasčiau, kol pagaliau ėmė šūkauti ir tapo toks pavojingas, kad gerai būtų buvę jį uždaryti. Elena tiki, kad Frederikas tada ir nusprendė sūnų išsivežti. Juo dėta būtų pasielgusi taip pat.

Elena papurčiusi galvą nustumia prisiminimus šalin. Gyvenimas tęsiasi, nepaisant to, kas nutiko Kvintenui. Prieš porą savaitių ji įsidarbino rotušėje. Nors pasiilgsta mokyklos, jai palengvėjo, kad nebereikia ten lankytis. Mokiniai jai per daug priminė tuos keistus sapnus.

– Nauji kaimynai? – papūtusi lūpas klausia Meikė, akivaizdžiai nemaloniai nustebinta. – Maniau, kad Kvintenas anksčiau ar vėliau sugriš.

– Regis, nusivylei, – nusijuokia Elizabeta. – Vis dar liūdi, kad jo nebėra?

– O tu ne? Dažnai kartu žaisdavome, argi ne?

Elizabeta gūžteli.

– Liūdėjau. Bet nebeliūdžiu, – tai tarusi eina į virtuvę ir sėda prie stalo užsitepti ant duonos sviesto.

– Vėluojate, – taria Bramas, eidamas į virtuvę su portfeliu rankoje. Pabučiuoja Elena, apkabina dukras ir ima ruošti ke liauti į biurą.

– Paskubėkite, kol negavote pastabų iš mokytojų, – sako Elena. – Judvi vis ką nors prisidirbate.

– Mama, dėl to visada kalta Meikė, – paprieštarauja Elizabeta. – Bet pabandyk paaiškinti tai mano mokytojai. Ji nesu pranta, kodėl turiu važiuoti su ja. Esu pakankamai suaugusi ir protinga, kad galėčiau važiuoti viena, ar ne?

– Juk neprašau manęs laukti, – suurzgia Meikė. – Jei taip nori, važiuok su savo pienburniais draugais ir palik mane ramy bėje. Bus tik geriau. Bent jau galėsiu pasiklausyti muzikos.

– Taip ir padarysiu, – nenusileidžia Elizabeta.

– Prašom.

– Nieku gyvu. Judvi toliau važinėsite kartu, – atsako Ele na. – Taip, Meike, tavo sesuo nebe maža, bet Varnų kaime tebė ra kelios pavojingos sankryžos, kurias kertant reikia dviejų akių porų. O su ausinėmis ant dviračio nelipsi. Jokių diskusijų. Dar turite dvi minutes papusryčiauti arba galite eiti į pamokas tuš čiais pilvais. Pirmyn.

Seserys kažką suniurna, bet mama jų neklauso. Elizabe ta skubiai prisikiša į burną duonos. Meikė rydama kukurūzų dribsnius paskubomis grūda į kuprinę daiktus.

– Važiuokite atsargiai, – Elena šūkteli dukroms, išlėkusioms į garažą pasiimti dviračių. Netrukus jau mato mergaites minant įvažą tarp daugybės nukritusių šakų, lapų ir kitų audros sąnašų, paskui jos pasuka į gatvę mokyklos link. Jų vos neužkliudo pro šalį važiuojantis džipas.

Elena pavarto akimis ir sunkiai atsidūsta, žvilgtelėjusi į laikrodį ruošiasi eiti tvarkyti po vakarykštės audros sujaukto galinio kiemo. Pirmieji pranešimai byloja, kad padaryta mažiau žalos nei per ankstesnes audras, tad jai bent jau nereikės praleisti pusę dienos tvarkantis. Prieš imdamasi savo sodo, Elena nusprendžia pasivaikščioti po Varnų kaimą ir pažiūrėti, ar kam nereikia pagalbos.

Ji apsivelka šiltą paltą ir apsisuka šaliką, apsiauna tvirtus batus ir nueina įvažą. Akimirką sudvejoja, bet galiausiai nusprendžia neaplankyti naujųjų Kvinteno namo gyventojų, kurie tebe neša daiktus iš krovininio furgono.

Nenori jiems trukdyti. Užsuks pasisveikinti vėliau.